

כבר דצמבר | דודו פלמה

כבר דצמבר ואדמת הרגבים
 החומה בשדה נפתחת בלאות
 כאוהבת נכספת אל
 גשם מבושש לבוא.
 הימים הקרים חולפים
 במהירות ומחשיכים מקדם,
 וגם כשיש אור הוא קר וזר ורחוק.

בלילות הקרים להקות של תנים
 נעות סביב לגדר ביללות לעג מר,
 והעגורים של אביקוס חולפים
 בשמי הצפון כחצים נחושים של גורל
 וקוראים בצנחות מרות וקשות:
 שחד, מרמה, הפרת אמונים.

גיליון מס' 2597 ט"ו כסליו תש"פ * 13 בדצמבר 2019
 כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אבי ר. שלום, שנים רבות היית שותף פעיל בכתיבתך במדור "פירורים" ב'דברי'. נפל דבר והפסקת לכתוב לנו. לשאלתי ענית שעזבת, לא מרגיש שייר.

בקץ שחלף, אתה ניהלת את הברכה בזרוע נטויה ובחברות וחיוך אחריות וסימפטיה. עכשיו אתה עדיין לא כותב בדברי הכפר, אלא רק מעל גבי האתר. אז בחור אינטליגנט כמוך, בטוח יודע שהאתר שייך לחברת כפר הנשיא בדיוק כמו אחיו הבוגר 'דברי הכפר'. בני ג. כתב ופירסם, מכתב לחברים ולהנהלה. מכתב פתוח, קורקטי, ענייני, ללא השתלחויות אישיות. אתה, עונה לו מעל גבי האתר בשפתך שלך, (כמו שאני רואה את הנכתב) הרבה ציניות וחיצי האשמות אישיות. ברור וידוע ומקובל שאתה מגיב למכתבו של מישור, באותו עיתון שם נכתב המאמר עליו אתה מגיב. הסקתי מכך שאתה בוחר לכתוב באתר אולי כי שם אין בקרה? והלשון, כמו היד, חופשית יותר על ההדק?

במאמרך אתה מציין במילים מוארות, שאתה מאריך בדברך "כדי שהדברים ירשמו בדפי ההסטוריה שלנו..."

הערכת בדברי הפעם (כרגיל...) כדי שהדברים ירשמו בדפי ההיסטוריה שלנו בתקווה שלא נהפוך להיסטוריה חולפת בעצמנו.. וכדי שאף אחד לא יוכל להיתמם ולומר: "לא ראיתי, לא ידעתי..." אני חוזר שוב למכתבו של בנ... שכתב בדברי הכפר.

אבי יקירי, מכאן אני מסיקה שאתה כן, קורא לפחות את דברי הכפר. ואני מפרסמת כאן שוב, לתשומת לב כולנו. חברים שלא מודעים לכך. ואני רוצה להבהיר ולהדגיש:

דפי ההסטוריה שלנו נמצאים בארכיון הקיבוץ, שמנהלת בימים אלה רחל ג. ובספריה הלאומית, לשם אני שולחת מידי שבוע, כל גיליון שיוצא כאן אצלינו. שם נמצאים כל גיליונות דברי הכפר שהוצאו לאור אי פעם.

ישנם קיבוצים, שגם כל דף של מידע רשמי, כגון: 'דפי מידע' שלנו, שאנחנו מקבלים אישית במייל, מתפרסם בעלון בקיבוץ, כחלק מהעלון. (אישית, אני לא בדיוק שלימה בנושא ספציפי זה),

להלן מכתב רשמי שאני כעורכת עיתון, מקבלת באופן זורם וקבוע.

שאול עזריאל

צוות הזמנות/עותקי - חובה

טלפון: 074-733-6200

הספרייה הלאומית, גבעת רם, ירושלים

lgd.journals@nli.org.il | www.nli.org.il

18/11/2019

לכבוד: כפר הנשיא

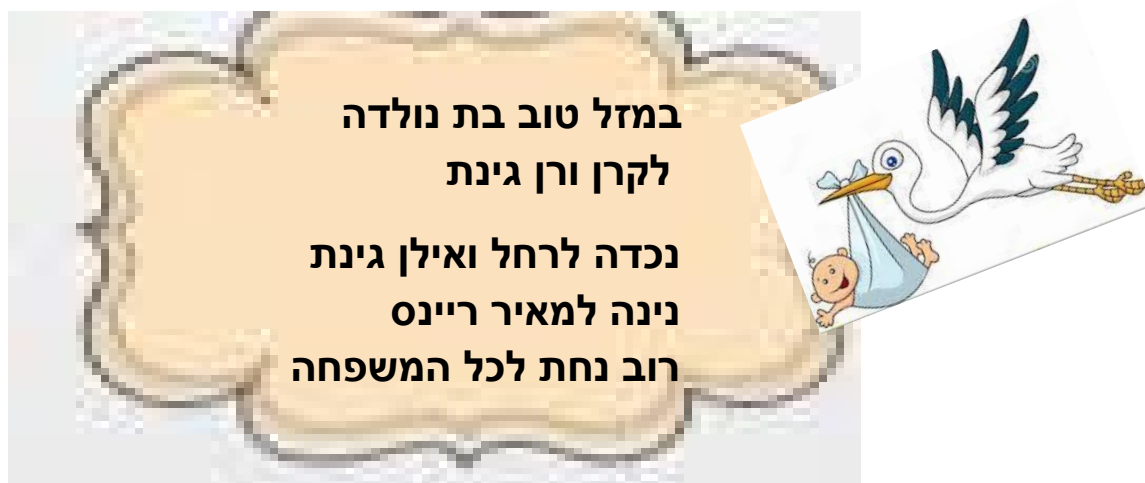
הנדון: תזכורת - מסירת עותקי חובה בפורמט דיגיטלי

שלום רב, ברצוננו להזכירכם למסור לספרייה הלאומית החסרים את הגליונות המפורטים ברשימה שבתחתית המייל.

הספרייה הלאומית פועלת מתוקף חוק הספרים התשס"א-2000, אשר מחייב כל מוציא לאור בישראל למסור חנם לספרייה הלאומית שני עותקים מכל פרסום שהפיק, בתוך חודש מיום הוצאתו. החוק חל הן על פרסומי דפוס והן על פרסומים דיגיטליים (מסירת עותק דיגיטלי).

מסירת עותקי חובה לספרייה הלאומית מהווה נדבך חשוב בבניית האוסף הישראלי והלאומי, למען הקוראים והחוקרים היום ולמען הדורות הבאים. פרסומיכם יירשמו בקטלוג הספרייה הלאומית ובקטלוג המאוחד של הספריות בישראל כחודש לאחר קליטתם ובכך ייחשפו לפרסום בארץ ובעולם. ניתן לעיין בקטלוגים אלה באתר הספרייה הלאומית, בכתובת:

<http://www.nli.org.il/>

הנכם מוזמנים להדלקת

נר ראשון בלב הקיבוץ

ביום ראשון 22.12.19

בשעה 18:00

בתוכנית:

הצגה

ברכות

הדלקת נרות

סופגניות

הרקדה

מחכים לראותכם,

מכינת גליל עליון כפר נשיא

דרושה פרויקטורית בתחום התשתיות

לקיבוץ כפר הנשיא דרוש פרויקטור בתחום התשתיות

תחומי אחריות

- ניהול פרויקט מטעם הקיבוץ וקולחי גליל עליון-איש הקשר בין התושבים לקולחי גליל עליון
- הפקת מפת תשתיות לכל בית ופגישת הסבר עם בעלי הבית טרם תחילת העבודות ובמהלכן.
- ליווי כל מהלך שדרוג. בין כל הגורמים הרלבנטיים
- תיאום ועבודה שוטפת מול צוות תשתיות ובעלי המקצוע
- השתתפות בישיבות בנושא התשתיות.

דרישות התפקיד

מגורים בקיבוץ
קריאת שרטוטים והבנתם
שירותיות ברמה גבוהה
תקשורת בין אישית
ניסיון בתחום התשתיות- יתרון

היקף משרה חצי משרה

כפיפות ריטה ראובינוב- מנהלת תשתיות ונכסים

המעוניינים מוזמנים לשלוח קו"ח בצירוף שם משרה ל : masha@kh

עד 25/12/19 accounts.org

kfar hanassi

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

רחמנות של השופטים, התנהלות המשטרה וחוסר שיתוף הפעולה של אזרחים טובים וישרים.

מתוך העיתון של הבוקר:

יותר משלוש שנים אחרי שאישה וילדה נמחצו למוות תחת כלי במשקל 14 טון, שנפל על מכונית ממשאית, הנהג שהודה כי התרשל בקשירת הכלי למשאית, ייענש במאסר של לא יותר מ-18 חדשים.

גרוע יותר: נהג שדרס ילד בן 11 ונמלט מהמקום ייענש במסגרת הסדר טיעון במאסר של 15 חודש!

זאת המחשה בלבד, הקדמה, לתחושה הקשה שהרגשתי, כאשר שני פושעים, ראשי ארגון פשע, שפגעו בחקלאים ועסקים שסירבו לשלם להם דמי חסות "פרוטקשן" בלעז, שחבלו בצידוד כבד, הציתו ושרפו טרקטורים, השתחררו לביתם אחרי ריצוי עונש מאסר של שלוש שנים.

גרוע יותר: הפושעים האלה, מהכפר טובא זנגריה, התקבלו בכבוד מלכים בשוכם לכפר: מכוניות צפרו, רוכבים וסוסים דהרו, והשמחה הייתה גדולה.

נכון, אני מזכירה לעצמי, שאלה שהשתתפו בהילולה הם המעטים בתוך אוכלוסייה של אלפים, שומרי חוק ואף נפגעי עבירה של שכניהם בכפר. ובכל זאת, אני חשה תסכול הן מהעונש הלא מרתיע שהם קבלו (השופטים מחו בקורת על המשטרה שלא ניהלה את הרישומים של החקירות לפי הנוהל!), ותסכול עוד יותר גדול מכך שהרוב הדומם, ממשיך להיות דומם. לא פלא שהאלימות במגזר הערבי לא ממוגרת, אם אין שיתוף פעולה מכל התושבים, קשה יותר לרשויות לאכוף שם את החוק.

• מבחני פיזה

לפני שבוע התבשרנו שבמבחנים הבינלאומיים בקריאה, במתמטיקה ובמדעים, ישראל מדורגת במקום נמוך מאד, מבחינת התוצאות, ובמקום גבוה מאד מבחינת הפערים בין הישגי המגזרים. ההישגים של תלמידי המגזר הערבי נופלים בהרבה מאלה של המגזר היהודי (אגב, לא ראיתי כל התייחסות המגזר החרדי שאינו מלמד את מקצועות הליבה).

ממוצע ההישגים של ישראל מביא אותה למקומות 42-40 מבין 79 המדינות שהשתתפו במבחנים, כלומר פחות מהממוצע.

לא כל בתי הספר במגזר הערבי נחשלים. יש ביניהם בתי ספר שהם בראש רשימת הזכאים לתעודת בגרות, אבל ברוב בתי הספר במגזר הרמה נמוכה ביותר. בתי ספר אלה מתקיימים אך ורק מתקציבי המדינה, מצויים באזורים

סוציו-אקונומיים נמוכים. התלמידים אינם מקבלים שעורי עזר, ולכן הם נמצאים הרחק הרחק מאחורי מרבית התלמידים היהודים, הנהנים מתקציבי רשויות מקומיות, ומהרבה מאד תמיכה של ההורים.

אגב, הישגי הבנות גבוהים יותר מאלה של הבנים, במגזר היהודי, באופן משמעותי בקריאה, ובפער קטן במתמטיקה ובמדעים. במגזר הערבי הפער לטובת הבנות משמעותי מאד בכל שלושה המקצועות.

• **חידוש התשתיות בכפר הנשיא:**

כנראה שבעוד כמה חדשים יתחיל הסייט הנורא, שבלעדיו לא ייתכן מבצע חידוש התשתיות. הקיבוץ יראה כמו אתר בנייה, או אזור שנפגע מרעידת אדמה. אבל אם לא נעשה זאת, לא זו בלבד שהמדינה לא תאפשר לנו לקדם תכניות בנייה, אבל כולנו נגיע למצב של נזילות מים וסתימות ביוב. זה יהיה לא רק לא נעים, אלא גם יקר מאד מבחינת התיקונים המתמשכים שנצטרך לתקן. מה שנותר לנו זה לנשום עמוק, ולהגיד לעצמנו שמוכרחים, ושבסוף יהיה טוב ויפה.

תפקיד חשוב מאד במבצע הזה הוא התפקיד של "הפרוייקטור", וליתר דיוק של האיש שיהווה מקשר בין תושבי כפר הנשיא לבין "קולחי גליל עליון", המבצעים. הפרוייקטור חייב להיות גם מקצוען גמור בתחום, אבל גם בעל יחסי אנוש ורגישות, ועם זאת לעמוד על מה שהכרחי, ואי אפשר לעקוף.

בשבועות הקרובים ייבחר הפרוייקטור, ואני מאחלת לו, יהיה אשר יהיה, ולנו – שנעבור את השנתיים פלוס מינוס של הפרוייקט, עם מינימום נפגעים.

• **בחירות למזכ"ל התנועה**

זאת הפעם האחרונה שאני מבלבלת לכם את המוח בנושא זה. הבחירות תתקיימנה ביום שלישי הבא 17.12 בין השעות 10.00 ו- 20.00. כל מי שהוא בעל זכות הצבעה בקלפי של הקיבוץ, זכאי להצביע. בואו לקלפי!

• **כל הכבוד לדני עמוס**

במוסף הספורט של ידיעות אחרונות קראתי שדני עמוס, השוער של מכבי נתניה יוצא להגנת הקהילה הלהט"בית. הוא אפילו משחק כשהוא נעול בנעליים עם הדגל של הקהילה. כל הכבוד לך, דני עמוס, בוגר בית הספר "עמק החולה".

סופ"ש גשום ונעים לכולנו

תמר וולפין

טכנולוגיה מתקדמת למען איכות הסביבה

נכון שכולנו רוצות לעשות שימוש חוזר בשקיות הניילון לקניות שלנו, ולא לקחת שקיות ניילון חדשות?

נכון שכולנו מגיעים לאלונית, מגלים ששכחנו לקחת את השקיות מהבית, מתבאסים ולוקחים שקית חדשה?

נכון שחשבתן, הלוואי שהיה פיתרון לעניין הזה, נגיד כלי עם שקיות משומשות לשימוש חוזר, במרכולית?

מהיום, יש מענה!

כולנו כבר הבאנו כזה מאיקאה הביתה, ומהיום, בשעה טובה, גם באלונית! צוות האלונית (כלומר צביה, תודה לך!) הסכימה לנסות ולאפשר את הצבת המתקן הזה ליד הקופה כדי שנוכל כולנו להשתמש בו, להביא אליו את השקיות המשומשות שלנו כשנזכור, ולקחת ממנו כשנצטרך.

רק מה, זהו כאמור ניסיון, ותלוי באופן השימוש שלנו. אנו, קהילת המשתמשים והמשתמשות, מתבקשים לשמור על סדר במתקן, שיהיה אסתטי ולא יגרום לטירחה לצוות. זוהי יוזמה שבאה מאיתנו, מהקהילה, והיא באחריותנו.

בבקשה הביאו רק שקיות נקיות, ובמצב טוב. כאשר אתן/ם לוקחות שקית, בבקשה שימו לב ששאר השקיות נשארו בתוך המתקן ולא נשלפו החוצה, ושבאופן כללי המתקן עובר מסדר. עזרו לנו לשמור על הפרוייקט למען יאריכון ימיו באלונית וימינו על פני האדמה.

מיכל אשחר

לפני שאבא שלי מת מסרטן

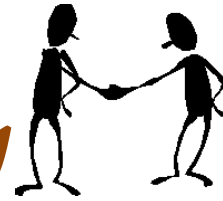
לפני שאבא שלי מת מסרטן
הסרטן שלח גרורות אל המוח שלו.
לקחתי אותו ברכב לבית חולים רמב"ם
וכל הדרך נסה לפתח את הדלת להמלט,
היה כצפור מתנגשת אל סורגי ברזל הפלוב.

אחר כך כשהתחילו ההקרנות קרן עור פניו
ונוצרה המון כימיה בינו לבין האחות הנזירה בבית
החולים האיטלקי שעל צלעות הפרמל, היתה
מתגרה בו ברוח טובה וקוראת לו "סוציאליסטה"
כשהובילה אותו בכסא גלגלים לקבל טפולים.

בכל השלבים של בגידת הגוף שלא נתן לו למות כאשר
כבר רצה כל כך חשבותי לעצמי כמה הרבה בן אדם נשאר
בו גם בעת שגופו הלך ונעלם בדרך הפאב של כל בשר והתפלאתי
לגלות כמה הרבה שמחה היתה בי כאשר רוחו המיסרת
עזבה סופסוף את העולם בצרחה גדולה ונוראה של חפשי.

שיר מתוך הספר "כשהגענו מן הים" שעתיד לראות אור בקרוב בהוצאת "עמדה"

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה, והשבוע – זמי (שמואל) בן צבי, גר בשכונת הוותיקן

איך הגעתי לקיבוץ

אני הייתי בקיבוץ לפני הקיבוץ. נולדתי בגרמניה והגעתי להכשרה בגורסי ליז באנגליה בערך שבע שנים לפני שעלינו. הגענו לארץ לקראת הקמת המדינה. מאנגליה נסענו לפרז, משם למרסיי, ומשם לארץ. כשהגענו לארץ, הגרעין שלנו התאסף בכפר בלום, והגענו לשם, ומשם בסופו של דבר למנסורה ולכפר הנשיא.

מה אני עושה בחיים

כשהגעתי, שאלתי במה אני צריך לעבוד, אמרו לי, בבריכות הדגים. אמרתי, אני לא יודע בזה כלום, אמרו לי, לא משנה. אז עבדתי שם ולמדתי מהשותף שלי לעבודה, יוחנן, שהוא ידע את העבודה. אחר כך שאלו אותי, מה אתה יודע לעשות. אמרתי, למדתי חקלאות באנגליה. אמרו לי, זה לא בדיוק מתאים לנו, תשכח את מה שאתה יודע, נסדר לך הכשרה, נשלח אותך לקיבוץ גבת, יש שם עוד כמה חבר'ה מהקיבוץ, תלמד עצי פרי.

אז הייתי בגבת ולמדתי שם במשך שנה, ואז חזרתי לכאן, אמרו לי – עכשיו אתה כבר מומחה – הפכתי להיות מומחה לעצי פרי – טוב, תתחיל לגדל עצי פרי בכפר הנשיא. לא היה את מי לשאול, לא היה כלום. אז התחלנו לשתול. דבר ראשון שתלנו זיתים, 45 הדונם שיש לנו, אני שתלתי אותם ביחד עם איזי פוזנר, זה היה הדבר הגדול הראשון. לאט לאט הוספנו את המטעים, סוגים שונים של עצי פרי, לראות מה מתאים לאיזור שלנו, והגענו ל- 600 דונם, שהיו תרומה כלכלית משמעותית לקיבוץ בשנים הראשונות. אחר כך אמרו לי, אתה מומחה לתפוחים אבל אנחנו כבר לא צריכים אותך בתפוחים, אתה תבוא למפעל. אמרתי, אין לי מושג במפעל, לא יודע כלום. אמרו לי, לא צריך, תלמד.

עבדתי בהתחלה במחלקת השכר, ואח"כ אמרו אתה תהיה אחראי על היחסים בין העובדים למפעל. ככה הייתי במפעל 25 שנה, גם בהנהלה, ואחר כך בהנהלה אבל לא מתוך המפעל. במהלך השנים הייתי גם מרכז משק. עד שאמרו לי - עכשיו אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה.

אמרתי, אני לא יודע מה לעשות, כי עד עכשיו אמרו לי – לך לפה, לך לשם, עשיתי מה שאמרו לי. עכשיו אני בפנסיה, יום בשבוע אני נוסע לתל-חי ומשתתף בחוג של ניצולי שואה ורדיפות, זו הקבוצה הקרובה לליבי. אני גם הולך למפגש ורואה טלוויזיה.

קרובי משפחה בקיבוץ

אשתי שוש נפטרה לפני 4 שנים.

הבן שלי עמי גר באילת, הבנות שלי אורה ודינה גרות בארה"ב, בפלורידה.

סוניה שהגיעה מהודו היא המטפלת האישית שלי.

כמה מילים על הקיבוץ

אני חושב שהקיבוץ הוא דבר נפלא. כשהתחלנו את הקיבוץ, לא היה לאף אחד מאיתנו כלום, וכשאינן לך כלום, יותר קל להסתדר. עכשיו יש את התקציב האישי, וזה שינוי מאוד גדול, לטובה, כי לא צריך לבקש כל דבר מהקיבוץ. לפני כן, אם היית רוצה חולצה, היית צריך ללכת למחסנאית שתתן לך. אישתי היתה מחסנאית כאן, ופעם המחסן היה דבר ענק. כל מה שהיית צריך, עברת שם. היא מאוד אהבה את העבודה הזאת, והיתה אישה מאוד חרוצה, מאוד אהבה לשרת את החברים. אני חושב שאם היא עדיין היתה בחיים, היא הייתה עדיין עובדת במחסן.

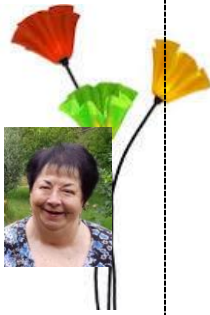
משהו שאני רוצה לספר

כשעליתי לארץ, ביקשו מאיתנו לעלות כיחידים, באופן פרטי, ולא עם הגרעין הגדול. בטרנזיט במרסיי נתנו לנו סיפור כיסוי – שאנחנו חוזרים לקיבוץ שלנו, שזה גבעת ברנר. לא היה לי מושג איפה זה, אבל זה היה הסיפור, כי אחרת היה אסור לנו להגיע לארץ. מצאנו את עצמנו בקבוצה של אנשים שעלו על האונייה, זו הייתה אוניה יוונית שקראו לה טטי. פתאום באה האישה שמארגנת את כל העסק ואומרת – זמי, אתה תהיה אחראי על העברה של 40-50 עולים, לכל אחד מהם יש סיפור כיסוי, אתה לא צריך לדאוג. אף אחד מהם לא היה

בארץ קודם, אבל לכולם יש סיפור, והם יבואו איתך באוניה לארץ. אז עלינו לאוניה, הכל היה בסדר, ועל הסיפון היה שולחן ולידו ישבו שני סרג'נטים בריטים, שתפקידם היה לבדוק שלמי שעולה בצרפת ויורד בחיפה, יש הרשאה. כשהגענו לחיפה, עמדתי מהצד לראות שכולם יורדים והכל בסדר. פתאום באה אישה ואומרת, חבר, אני שכחתי את סיפור הכיסוי שלי, אני לא יודעת מאיפה אני ולאן אני. אמרתי, קודם כל, relax. אל תדאגי. ואז ראיתי שכשהקבוצה שלי יורדת מהאוניה, הסרג'נטים לא הסתכלו ולא שאלו את האנשים כלום, וכולם ירדו תוך חצי שעה. למטה, היה איש הסוכנות, אז שאלתי אותו, חבריקו, איך עושים את זה – שכל כך בקלות עוברים את נציגי השילטון הבריטי? הוא אמר, אתה אל תדאג, הם לא דואגים. שאלתי, למה? הוא אמר – כי לכל אחד שיוורד ועובר אותם, הם יקבלו לירה שטרלינג. הם יודעים שהכל מסודר, ואתה לא צריך לדאוג. ככה אנחנו עלינו ארצה.

תודה רבה זמי, נעים להכיר!

דבר העורכת ש.ש

אל-תשליכני לעת זקנה ככלות כחי אל-תעזבני:

(תהלים עא, ט).

כשאתה הצעיר כבר חושב שאני לא רלבנטי "אל תעזבני"

הזיקנה מוזכרת, בתנ"ך ובדברי חז"ל, פעמים רבות כנקודת שיא בהתפתחותו של האדם - הזקן הוא אדם מכובד וחכם, הוא המנהיג בעל הידע והסמכות. יחד עם זאת הזקנים מופיעים לעתים גם כחלשים, חסרי היכולת, והם מתפללים לקב"ה ומתחננים בתוכי-תוכם שלא יעזבו לנפשם.

כאשר אני קוראת את המאמר של צילה, מלפני שבוע. אני חשה הערכה והערצה כלפי האישה ופועלה. אני שומעת ברקע של כל מילה שלה, את מה שהיא לא אומרת בבירור. צילה, מלווה ודואגת מקרוב, קשובה לצרכים של הזקן בחברה שלנו. לאבותינו הזקנים, שאת מלוא אונם כבר נתנו, באדמה הזאת, בבית הזה, בבית הפרטי שלהם. חלקם בבית הסיעודי, וחלקם במסגרת עבודה היום כ"מטפלת שטח". צילה אחראית לראות להקשיב ולהבין את צרכיהם של אלה שבביתם.

מוסדות הנהלת כפר הנשיא, הקציבו:

8 שעות בשבוע!?! לכל שיכבת זקני הכפר? נשמע הגיוני? למי הולכים? למי מקשיבים? למי דואגים קודם?

לו היו מקציבים 8 שעות בשבוע לכל קשיש! זה המינימום שאני חושבת שאנו חייבים לתת לקשיש בביתו, זה שחי כאן בגפו, שישנם ימים שלא יוצא ולא רואה אדם מוכר בדלת פתח ביתו – לא יוצא את פתח ביתו.

תמר וו. סיפרה לנו לפני שבוע, שהיא מקדישה שעה בשבוע, לקבל את השבת עם קשישי בית יונתן.

אם היו נרתמים עוד אנשים, ללוות.....

האם ילדי בר-המצווה, מקיימים עדיין עזרה לזקן כמשימת בר-מצווה. יום בשבוע למשך כל השנה, לבקר את הזקן שלהם, לתרום בכבודת הגינה. לשוחח, לשחק במשח

הזקנים שהיו לא מזמן צעירים שנשאו את חייהם המשפחתיים החברתיים והקיבוציים על הכתפיים. צעירים שלא חשבו שיום אחד תתדפק הזיקנה על דלתם.

כשאתה צעיר, אתה חושב שזה לנצח. זיקנה? מה לי ולה? לי זה לא יקרה.
ואם כן, זה יהיה עוד כל כך הרבה שנים...

בצעירותי שלי, לא חשבתי שאזדקן. מי חושב על הזיקנה כשצריך להתפרנס,
לגדל ילדים, לרוץ, להספיק...

אני אישית, מאוד מעריכה את האנשים שקשובים, שיודעים לשמוע וללוות אנשים
בימים של "ככלות כוחי".

זו לדעתי המצווה היפה מכולן הנכללת ב"כבד את אביך ואת אימך" כשהמילה
"כבוד" היא מילת המפתח של הלב.

מתוך זיקנתי שלי, שדומני שאנחנו בשלבי היכרות.
מקרב ליבי אני מודה, לכל מי שימלא וממלא את מצוות הפסוק שכנראה כתב
שלמה המלך. נאחל לכולנו חיים ארוכים וטובים, מכבדים ומכובדים.

בריאות ואושר בחיי המשפחה הקרובה והמורחבת – הקהילה.

תודה לך צילה על ההשראה וההשקעה.

שושנה ש.

הוא כבר בפתח -

מדברים עליו, מחכים לו שיבוא. והוא אכן יבוא עלינו לטובה

ויאיר עלינו מאורו הגדול.

חג האור !

